

КОПІЯ

Верховний
Суд

ПОСТАНОВА

Іменем України

09 квітня 2020 року

Київ

справа №826/11399/17

адміністративне провадження №К/9901/2207/19

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду:

судді-доповідача - Дашутіна І.В.,

суддів: Шишова О.О., Яковенка М.М.,

розглянув у попередньому судовому засіданні касаційну скаргу Міністерства фінансів України на рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 27.08.2018 у складі судді Федорчука А. Б. та постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 18.12.2018 у складі колегії суддів: Пилипенко О.Є., Беспалова О.О., Кузьмишиної О.М. у справі № 826/11399/17 за позовом Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради до Міністерства фінансів України про визнання протиправної бездіяльності та зобов'язання вчинити дії, –

ОПИСОВА ЧАСТИНА

Короткий зміст позовних вимог і рішень судів першої та апеляційної інстанцій:

1. Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради звернулось до суду з адміністративним позовом до Міністерства фінансів України, в якому (з урахуванням заяви про збільшення позовних вимог) просило визнати протиправною бездіяльність Міністерства фінансів України та зобов'язати Міністерство фінансів України здійснити відшкодування шкоди на користь Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради у розмірі 58 570, 96 грн коштів державної

Вх 823/1.04/1-20
21.04.2020

*301*11327332*1*2*

субвенції.

2. Рішенням Окружного адміністративного суду від 27.08.2018 позовні вимоги задоволено.

2.1. Постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 18.12.2018 апеляційну скаргу Міністерства фінансів України задоволено частково, рішення суду першої інстанції скасовано в частині задоволеної позовної вимоги про визнання протиправною бездіяльності Міністерства фінансів України щодо ненадання позивачу коштів на відшкодування телекомунікаційних послуг за листопад-грудень 2015 року. В іншій частині рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 27.08.2018 – залишено без змін.

3. Судами попередніх інстанцій під час розгляду справи встановлено:

3.1. Між Публічним акціонерним товариством «Укртелеком» в особі Волинської філії ПАТ «Укртелеком» (виконавець) та Управлінням праці та соціального захисту населення Володимир-Волинського міськвиконкому (замовник) 02.01.2015 було укладено договір № 30/15-33 про відшкодування витрат за встановлення та користування телефоном громадянам, які користуються пільгами, за умовами пункту 1.1. якого виконавець своїми силами і матеріальними ресурсами виконує роботи по телефонізації квартир пільгової категорії населення та наданню їм телекомунікаційних послуг, а замовник відшкодовує виконавцю кошти за надані послуги.

3.2. Відповідно до підпункту 2.1.1 пункту 2.1. розділу 2 договору замовник зобов'язується на підставі рахунків та актів виконаних робіт, поданих виконавцем перераховувати на рахунок виконавця кошти за надані послуги протягом тридцяти календарних днів.

3.3. Згідно з підпунктом 2.2.4 пункту 2.2. розділу 2 договору виконавець зобов'язувався щомісяця, за кожний звітний період звіряти стан розрахунків між сторонами та підтверджувати це актом звіряння розрахунків на 1-ше число поточного місяця протягом п'яти банківських днів.

3.4. Пунктом 6.1. договору передбачено, що договір вступає в силу з 02 січня 2015 року та діє до 31 грудня 2015 року.

3.5. Відповідно до частин першої та третьої статті 63 Закону України «Про телекомунації» телекомунікаційні послуги мають надаватися відповідно до законодавства. Телекомунікаційні послуги споживачам, які мають установлені законодавством України пільги з їх оплати, надаються операторами, провайдерами телекомунікацій відповідно до законодавства України.

3.6. Судами також встановлено, що надання пільг при оплаті послуг зв'язу (телекомунікаційні послуги) визначено положеннями Законів України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального статусу», «Про жертви нацистських переслідувань», «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали

внаслідок Чорнобильської катастрофи», «Про статус ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ і деяких інших осіб та їх соціальний статус», «Про охорону дитинства».

3.7. У зв'язку з існуванням у позивача заборгованості перед Публічним акціонерним товариством «Укртелеком», останній звернувся до господарського суду із позовом про стягнення з Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради 58 570,96 грн відшкодування вартості телекомунікаційних послуг наданих пільговій категорії населення за період листопад, грудень 2015 року.

3.8. Рішенням Господарського суду Волинської області від 15.02.2017 у справі № 903/988/16 позовні вимоги Публічного акціонерного товариства «Укртелеком» задоволено та стягнуто з Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради на користь Публічного акціонерного товариства «Укртелеком» в особі Волинської філії Публічного акціонерного товариства «Укртелеком» 58 570, 96 грн відшкодування вартості телекомунікаційних послуг наданих пільговій категорії населення.

3.9. Постановою Рівненського апеляційного господарського суду від 26.04.2017 та постановою Вищого господарського суду України від 15.08.2017 вказане рішення Господарського суду Волинської області від 15.02.2017 у справі № 903/988/16 залишено без змін.

3.10. Позивач звернувся до суду із вказаним позовом оскільки вважає, що внаслідок бездіяльності Міністерства фінансів України органом місцевого самоврядування не було отримано субвенції з державного бюджету.

4. Задовольняючи позовні вимоги суд першої інстанції, вказав на те, що розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18.11.2015 № 1191-р «Про перерозподіл субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення державних програм соціального захисту у 2015 році» місцевим бюджетам Волинської області було збільшено обсяг планових призначень субвенції на 1 606, 4 грн, а субвенція була передбачена в межах фінансового ресурсу держави в загальній сумі 37 802, 4 грн. Проте, відповідачем не надано доказів фактичного надання субвенцій з державного бюджету на компенсацію піляг зв'язку на умовах, передбачених чинним законодавством, що свідчить про порушення прав та інтересів позивача та вимог чинного законодавства.

4.1. Частково задовольняючи апеляційну скаргу відповідача та скасовуючи рішення суду першої інстанції в частині визнання протиправною бездіяльності Міністерства фінансів України, судом апеляційної інстанції вказано на те, що в межах повноважень відповідачем здійснено дії, щодо виділення коштів на надання субвенцій місцевим бюджетам, що було відображено в постанові Кабінету Міністрів України від від 18.11.2015 № 1191-р «Про перерозподіл субвенцій з державного бюджету місцевим

бюджетам на здійснення державних програм соціального захисту у 2015 році».

Короткий зміст вимог та узагальнені доводи касаційної скарги:

5. Відповідачем подано касаційну скаргу, в якій він просить скасувати рішення суду першої інстанції та апеляційної інстанції та прийняти нове рішення, яким відмовити в задоволенні позовних вимог в повному обсязі.

5.1. Доводи касаційної скарги, ґрунтуються на тому, що судами першої та апеляційної інстанцій помилково зроблено висновок про можливість відшкодування коштів за попередні бюджетні роки, на підставі рішення суду в господарській справі.

5.2. Скаржник стверджує, що судом першої інстанції не було належним чином відреаговано на подане ним клопотання про залишення позовної заяви без розгляду, що спричинило порушення норм процесуального права та ухвалення незаконного судового рішення.

6. Позивачем подано відзив на касаційну скаргу, в якій викладено незгоду з доводами скаржника щодо порушення судами першої та апеляційної інстанцій норм матеріального та процесуального права.

МОТИВУВАЛЬНА ЧАСТИНА

Норми права, якими керувався суд касаційної інстанції та висновки суду за результатами розгляду касаційної скарги:

7. Частиною другою статті 19 Конституції України від 28.06.1991 № 254к/96-ВР визначено обов'язок органів державної влади та органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

8. Частиною третьою статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України від 06.07.2005 №2747-IV (в редакції, чинній на момент виникнення спірних правовідносин, далі – КАС України) передбачено, що у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України; з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); безсторонньо (неупереджено); добросовісно; розсудливо; з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи несправедливій дискримінації; пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; своєчасно, тобто протягом розумного строку.

У відповідь на доводів скаржника про порушення судами попередніх інстанцій норм процесуального права в частині незастосування положень КАС України стосовно строку звернення позивача до суду колегія суддів зазначає наступне.

10. Доводи касаційної скарги в цій частині ґрунтуються на тому, що судом першої інстанції не було належним чином відреаговано на подане 14.08.2018 представником відповідача клопотання про залишення позовної заяви без розгляду у зв'язку з порушення позивачем шестимісячного строку на звернення до суду.

11. Так, відповідно до частини другої статті 122 КАС України, для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

12. Колегія суддів вважає, що звернення позивача до суду протягом шестимісячного строку з моменту прийняття рішення суду в господарській справі № 903/988/16 є обґрунтованим, оскільки підставами позову зазначено саме обставини стягнення з органу місцевого самоврядування коштів за вказаним судовим рішенням.

13. Разом з тим, матеріалами адміністративної справи не підтверджено подання відповідачем клопотання про залишення позовної заяви без розгляду.

14. Ураховуючи вищевикладене, Верховний Суд зазначає про те, що вказані доводи касаційної скарги не знайшли свого підтвердження під час перегляду справи.

15. Стосовно порушення судами попередніх інстанцій норм матеріального права колегія суддів зазначає наступне.

15. Відповідно до вимог пункту 3 частини першої статті 97 Бюджетного кодексу України у Державному бюджеті України можуть передбачатися такі трансферти місцевим бюджетам: субвенції на здійснення державних програм соціального захисту.

17. Статтею 102 Бюджетного кодексу України (в редакції станом на момент листопаду-грудень 2015 року) визначено порядок надання субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення державних програм соціального захисту.

18. Так, відповідно до частини п'ятої статті 102 Бюджетного кодексу України за рахунок субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на надання пільг з послуг зв'язку, інших передбачених законодавством пільг (крім пільг на одержання ліків, зубопротезування, оплату електроенергії, природного і скрапленого газу на побутові потреби, твердого та рідкого пічного побутового палива, послуг тепло-, водопостачання і водовідведення, квартирної плати (утримання будинків і споруд та прибудинкових територій), вивезення побутового сміття та рідких нечистот) на компенсацію втрати частини доходів у зв'язку з відміною податку з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів та відповідним зменшенням ставок акцизного податку з пального і на компенсацію за пільговий транспортний засіб окремих категорій громадян надаються пільги ветеранам війни; особам, на яких поширюється дія Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»; особам, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною;

вдовам (вдівцям) та батькам померлих (загиблих) осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною; особам, які мають особливі трудові заслуги перед Батьківщиною; вдовам (вдівцям) та батькам померлих (загиблих) осіб, які мають особливі трудові заслуги перед Батьківщиною; ветеранам праці; жертвам нацистських переслідувань; ветеранам військової служби, ветеранам органів внутрішніх справ; ветеранам податкової міліції; ветеранам державної пожежної охорони; ветеранам Державної кримінально-виконавчої служби; ветеранам служби цивільного захисту, ветеранам Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України; вдовам (вдівцям) померлих (загиблих) ветеранів військової служби, ветеранів органів внутрішніх справ, ветеранів податкової міліції, ветеранів державної пожежної охорони, ветеранів Державної кримінально-виконавчої служби, ветеранів служби цивільного захисту та ветеранів Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України; особам, звільненим з військової служби, які стали інвалідами під час проходження військової служби; інвалідам, дітям-інвалідам та особам, які супроводжують інвалідів I групи або дітей-інвалідів (не більше одного супроводжуючого); пенсіонерам з числа слідчих прокуратури; реабілітованим громадянам, які стали інвалідами внаслідок репресій або є пенсіонерами; громадянам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи; дружинам (чоловікам) та опікунам (на час опікунства) дітей померлих громадян, смерть яких пов'язана з Чорнобильською катастрофою, багатодітним сім'ям, дитячим будинкам сімейного типу та прийомним сім'ям, в яких не менше року проживають відповідно троє або більше дітей, а також сім'ям (крім багатодітних сімей), в яких не менше року проживають троє і більше дітей, враховуючи тих, над якими встановлено опіку чи піклування, а також здійснюються компенсаційні виплати за пільговий проїзд окремих категорій громадян.

19. Тобто, право окремих категорій громадян на пільгове надання послуг зв'язку гарантується та фінансується державою за рахунок коштів державного бюджету шляхом надання відповідним місцевим бюджетам субвенцій на здійснення державних програм соціального захисту.

20. Як встановлено судами попередніх інстанцій, у Державному бюджеті України на 2015 рік передбачено фінансування потреб місцевих бюджетів на забезпечення пільгового надання громадянам послуг зв'язку, однак на рахунки позивача шляхом перерахування міжбюджетних трансфертів не були перераховані з державного бюджету кошти на відшкодування телекомунікаційних послуг за листопад-грудень 2015 року, що відповідачем не заперечується.

21. Відповідно до вимог частини шостої статті 102 Бюджетного кодексу України Кабінет Міністрів України може здійснювати перерозподіл обсягів субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення державних програм соціального захисту між їх видами та між місцевими бюджетами, виходячи з

фактично нарахованих обсягів відповідних пільг, субсидій і допомоги населенню в межах загального обсягу таких субвенцій.

22. Частиною другою статті 84 Бюджетного кодексу України передбачено, що Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації, виконавчі органи відповідних місцевих рад, сільські голови (якщо відповідні виконавчі органи не створені згідно із законом) забезпечують здійснення видатків, визначених пунктами 2 і 3 частини першої статті 82 цього Кодексу, а саме - видатки, які визначаються функціями держави і можуть бути передані на виконання Автономній Республіці Крим та місцевому самоврядуванню з метою забезпечення найбільш ефективного їх виконання на основі принципу субсидіарності; видатки на реалізацію прав та обов'язків Автономної Республіки Крим та місцевого самоврядування, які мають місцевий характер і визначені законами України.

23. Разом з тим, Порядок фінансування видатків місцевих бюджетів на здійснення заходів з виконання державних програм соціального захисту населення за рахунок субвенцій з державного бюджету, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 04.03.2002 № 256 (в редакції на момент виникнення спірних правовідносин, далі – Порядок № 256), визначає відповідно до статті 102 Бюджетного кодексу України механізм фінансування видатків місцевих бюджетів на здійснення заходів з виконання державних програм соціального захисту населення щодо надання пільг та житлових субсидій населенню на оплату електроенергії, природного газу, послуг тепло-, водопостачання і водовідведення, квартирної плати (утримання будинків і споруд та прибудинкових територій), вивезення побутового сміття та рідких нечистот, придбання твердого та рідкого пічного побутового палива і скрапленого газу; допомоги сім'ям з дітьми, малозабезпеченим сім'ям, інвалідам з дитинства, дітям-інвалідам, тимчасової державної допомоги дітям та допомоги по догляду за інвалідами I чи II групи внаслідок психічного розладу; компенсації особам, які згідно із статтями 43 і 48 Гірничого закону України мають право на безоплатне отримання вугілля на побутові потреби, але проживають у будинках, що мають центральне опалення; компенсаційних виплат за пільговий проїзд окремих категорій громадян; пільг з послуг зв'язку, зокрема безпроводового доступу до телекомунікаційної мережі з придбанням відповідних стаціонарних абонентських терміналів, та інших передбачених законодавством пільг (крім пільг на одержання ліків та зубопротезування) за рахунок субвенцій з державного бюджету.

24. Пунктом 2 Порядку № 256 визначено, що фінансування видатків місцевих бюджетів за державними програмами соціального захисту населення провадиться за рахунок субвенцій, передбачених державним бюджетом на відповідний рік, у межах обсягів, затверджених у обласних бюджетах, бюджеті Автономної Республіки Крим, бюджетах міст Києва та Севастополя, міст республіканського Автономної Республіки Крим обласного значення та у районних бюджетах на зазначені цілі. Забороняється

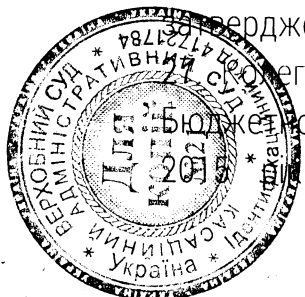
фінансування місцевих програм соціального захисту населення за рахунок субвенцій з державного бюджету.

25. Разом з тим, вимогами пунктів 3-4 Порядку № 256 передбачено, що головними розпорядниками коштів місцевих бюджетів на здійснення заходів з виконання державних програм соціального захисту населення є керівники головних управлінь, управлінь, відділів та інших самостійних структурних підрозділів місцевих держадміністрацій, виконавчих органів рад, до компетенції яких належать питання праці та соціального захисту населення (далі - головні розпорядники коштів).

Перерахування сум субвенцій на фінансування видатків місцевих бюджетів на здійснення заходів з виконання державних програм соціального захисту населення провадиться Державною казначейською службою згідно з помісячним розписом асигнувань державного бюджету, але в межах фактичних зобов'язань відповідних бюджетів щодо пільг, субсидій, допомоги та компенсаційних виплат за пільговий проїзд окремих категорій громадян. Щомісячні суми субвенцій перераховуються на рахунки місцевих бюджетів, відкриті Міністерству фінансів Автономної Республіки Крим, фінансовим органам обласних, Київської та Севастопольської міських держадміністрацій у відповідних органах Державної казначейської служби, пропорційно обсягам субвенцій, передбаченим у державному бюджеті для бюджету Автономної Республіки Крим, обласних бюджетів, бюджетів м.м. Києва та Севастополя.

26. Згідно з абзацом 4 пункту 5 Порядку № 256 головні розпорядники коштів місцевих бюджетів щомісяця готують інформацію про фактично нараховані суми та акти звірення розрахунків за надані послуги з підприємствами - надавачами відповідних послуг і надсилають їх фінансовим органам райдержадміністрацій, виконкомів міських рад (міст республіканського Автономної Республіки Крим і обласного значення) до 22 числа місяця, що настає за звітним, - щодо пільг та житлових субсидій населенню на оплату електроенергії, природного газу, послуг тепло-, водопостачання і водовідведення, квартирної плати (утримання будинків і споруд та прибудинкових територій), вивезення побутового сміття та рідких нечистот, компенсаційних виплат за пільговий проїзд окремих категорій громадян, пільг з послуг зв'язку, зокрема безпроводового доступу до телекомунікаційної мережі з придбанням відповідних стаціонарних абонентських терміналів, та інших передбачених законодавством пільг (крім пільг на одержання ліків та зубопротезування). Інформація про фактично нараховані за звітний період суми подається як в цілому, так і за розрахунками, не проведеними згідно з Порядком, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 11.01.2005 №20.

Регістрація суддів зазначає, що відповідно до пункту 1 частини другої статті 22 Бюджетного кодексу України та Законом України «Про Державний бюджет України на 2013 рік» головним розпорядником коштів державного бюджету визначено

- Міністерство фінансів України і такі видатки визначено як загальнодержавні витрати.
28. Крім цього, підпунктом 19 пункту 4 Положення про Міністерство фінансів України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20.08.2014 № 375, визначено, що Мінфін відповідно до покладених на нього завдань забезпечує здійснення повноважень головного розпорядника бюджетних коштів в установах і організаціях, що належать до сфери управління Мінфіну, центральних органах виконавчої влади, діяльність яких координується та спрямовується Кабінетом Міністрів України через Міністра фінансів.
29. Як встановлено судами попередніх інстанцій, Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради протягом листопада – грудня 2015 року щомісяця отримувало від ПАТ «Укртелеком» розрахунки щодо вартості послуг, наданих пільговикам, згідно з формою «2-пільга», в яких визначено види та обсяги наданих послуг зв'язку на пільгових умовах за звітний період.
30. Поряд з цим, матеріалами адміністративної справи підтверджено, що позивачем виконано обов'язок щодо відшкодування вартості телекомунікаційних послуг за листопад-грудень 2015 року, однак сплата вказаних грошових коштів здійснена за рахунок коштів місцевого бюджету.
31. Верховний Суд зазначає, що розпорядженням Кабінету Міністрів України від 18.11.2015 № 1191-р «Про перерозподіл субвенцій з державного бюджету місцевим бюджетам на здійснення державних програм соціального захисту у 2015 році» місцевим бюджетам Волинської області було збільшено обсяг планових призначень субвенції на 1 606,4 грн, а субвенція була передбачена в межах фінансового ресурсу держави в загальній сумі 37 802,4 грн.
32. Проте, колегія суддів вважає помилковим висновок суду апеляційної інстанції про відсутність ознак бездіяльності в діях відповідача.
33. Так, колегією суддів апеляційного суду зазначено, що Міністерством фінансів України в межах повноважень вжито заходів щодо перерозподілу обсягу субвенцій з державного бюджету на здійснення державних програм соціального захисту у 2015 році, і як наслідок відображення цих дій у вищенаведеній постанові Уряду.
34. Проте, відповідно до наведених вище норм Бюджетного кодексу України та Закону України «Про Державний бюджет України на 2015 рік» саме на відповідача покладено обов'язок здійснювати розподіл бюджетних коштів.
35. У контексті спірних правовідносин, колегія суддів зазначає, що реалізація визначених законодавством повноважень полягає не лише у поданні проекту акта, а й в подальшому було прийнято Урядом, а саме в забезпеченні повного виконання держави щодо відшкодування відповідних коштів з метою соціального захисту населення.
- Отже, підставами для звернення до суду позивача слугували не відсутність

розпорядчого акта органу державної влади, а відсутність належної реалізації відповідачем як положень такого акта, так і норм законодавства, які передбачають виділення субвенцій з державного бюджету.

37. Як встановлено судом першої інстанції, відповідачем не було надано належних доказів фактичного надання субвенцій з державного бюджету на компенсацію пільг зв'язку на умовах, передбачених чинним законодавством.

38. Указане, на переконання колегії суддів, свідчить про порушення прав та інтересів позивача та вимог чинного законодавства.

39. Відтак, Верховним Судом встановлено неправильне застосування норм матеріального права судом апеляційної інстанції, що є підставою для скасування судового рішення суду апеляційної інстанції в цій частині та залишення в силі рішення суду першої інстанції у відповідній частині.

40. За змістом частини другої статті 341 Кодексу адміністративного судочинства України, суд касаційної інстанції не має права встановлювати або вважати доведеними обставини, що не були встановлені у рішенні або постанові суду чи відхилені ним, вирішувати питання про достовірність того чи іншого доказу, про перевагу одних доказів над іншими, збирати чи приймати до розгляду нові докази або додатково перевіряти докази.

41. Положеннями статті 352 Кодексу адміністративного судочинства України встановлено, що суд касаційної інстанції скасовує постанову суду апеляційної інстанції повністю або частково і залишає в силі судові рішення суду першої інстанції у відповідній частині, якщо встановить, що судом апеляційної інстанції скасовано судові рішення, яке відповідає закону.

42. З огляду на наведене, касаційна скарга Міністерства фінансів України підлягає частковому задоволенню.

Керуючись статтями 341, 343, 349, 350, 352, 355, 356, 359 Кодексу адміністративного судочинства України,

ПОСТАНОВИВ:

43. Касаційну скаргу Міністерства фінансів України задовольнити частково.

44. Постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 18.12.2018 у справі №826/11399/17 за позовом Управління соціального захисту населення виконавчого комітету Володимир-Волинської міської ради до Міністерства фінансів України про визнання протиправної бездіяльності та зобов'язання вчинити дії в частині відшкодування рішення Округного адміністративного суду міста Києва від 27.08.2018 –

45. Рішення Округного адміністративного суду міста Києва від 27.08.2018 в частині задоволення позовних вимог про визнання протиправною бездіяльності Міністерства фінансів України щодо ненадання позивачу коштів на відшкодування

телекомунікаційних послуг за листопад-грудень 2015 року – залишити в силі.
 46. В іншій частині постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 18.12.2018 – залишити без змін.
 47. Постанова суду касаційної інстанції набирає законної сили з дати її прийняття.

Суддя-доповідач

І. В. Дашутін

І.В. Дашутін

Судді

О. О. Шишов

О.О. Шишов

**Згідно з
оригіналом**

Полізітими судді

М.М. Яковенко

М. М. Яковенко

09 .04. 2020

КАСАЦІЙНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД

Верховний Суд

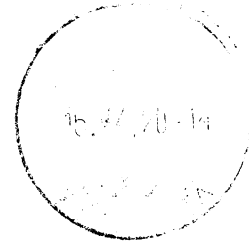
вул. Московська, 8, корп. 5

Київ, Україна, 01029

Судове рішення від 09.04.2020

Суддя: Дашутін І.В.

Україна.
Оплачено
Дог. №
111.11.1.2.-414
05.02.2020

№ Пр. К/9901/2207/19

Київ-29

01029 2960403 0

Управління соціального захисту населення
виконавчого комітету Володимир-Волинської міської
ради
вул. І. Франка, 8, Володимир-Волинський, Волинська
область, 44700